

че нищо нѣма трайно. Юрданиката не бѣше тѣй огриженъ, както го азъ знаяхъ. Той вече изглеждаше веселъ и доволенъ отъ себе си. Разказваше, че живота му на чужбина е вече дотегналъ. Той не бѣше оня човѣкъ, когото азъ отъ по-рано познавахъ. Въ него бѣ станало цѣлъ прѣвратъ. Той твърдѣ много се интересувахе отъ онова, което вълнуваше мене, както и всѣки българинъ патриотъ. Той исповѣдваше, че е готовъ да стане жертва прѣдъ олтаря на освобождението. Слѣдъ 15-20 деня, когато потѣглихме отъ Браила, дойде та ни изпрати, заедно съ старъ единъ хжшъ Димитъръ Немооло. Напоследѣкъ, когато му казахъ, че отечеството има нужда отъ борци, той се страшно смути. Не очакваше подобна изненада.

На утрината намѣрихъ войводата дѣдо Желю. Казахъ му, че вода отъ Плуещъ десетина момчета. Той ми разказа, какъ въобще работитѣ отивали твърдѣ на добръ, и че скоро щѣло да се прѣмине Дунава. Казваше още, че трѣбва да бждемъ готови всѣка минута до като настане часътъ и, че за оржие било разпоредено. Дѣдо Желю се погрижи щото го тѣхъ момчета, които азъ довѣдохъ да се прѣбератъ въ кафенето на Никола Странджата, което бѣше останало слѣдъ смъртта на послѣдния подъ управлението на роднината му, нѣкой си Юрданъ. Тѣй било разпоредено и отъ комитета. Прѣзъ деня се срѣсахъ съ много приятели изъ града. Напоследѣкъ фотография Тома Хитровъ ме канѣ нѣколко пжти на вечеря въ кжщата си. На тия вечеринки присѣтствувахе и Иванъ Дрессовъ, единъ добъръ членъ отъ централния комитетъ. Прѣзъ това врѣме обикновената ми квартира бѣше у единъ мой съгражданинъ Георги Попъ Стамовъ. Послѣдний наскоро бѣ дошълъ отъ Сливенъ. Тая седмица, както и свѣтлитѣ призници по Възкресение, прѣкарахме въ прѣготовления на униформи. Прѣснитѣ новини за вървежа на народнитѣ работи

*) Род. отъ Сливенъ.